

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania C. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Szczecinie

o wysokość emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 23 września 2025 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 9 stycznia 2025 r., sygn. akt III AUa 169/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującego się

240 (dwieście czterdzieści) złotych wraz z odsetkami z art. 98 § 1¹

k.p.c. tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 9 stycznia 2025 r. oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 15 lutego 2023 r., zmieniającego zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie z 11 sierpnia 2022 r. i przyznał C. K. prawo do emerytury w wysokości obliczonej bez pomniejszania o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur nauczycielskich, bez zastosowania przepisu art. 25 ust.

1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (aktualnie tekst jednolity:

Dz. U. z 2024 r., poz. 1631 ze zm., dalej: „ustawa emerytalna”), poczynając od 1 lipca 2022 r.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. W podstawach skargi skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej przez jego błędną wykładnię i niezasadne przyjęcie, iż istnieją podstawy do przyznania C. K., poczynając od 1 lipca 2022 r., prawa do emerytury o symbolu ENP w wysokości 7.831,71 zł, tj. obliczonej bez pomniejszania o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur nauczycielskich o symbolu NE, podczas gdy w niniejszej sprawie nie wystąpiły podstawy do pominięcia przepisu art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej i podstawa obliczenia emerytury podlegała pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur.

W oparciu o podniesiony zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie. Ponadto zawnioskował o zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania organ rentowy wskazał na podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. W ocenie skarżącego skarga zasługuje na jej przyjęcie wobec istnienia potrzeby rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na udzieleniu odpowiedzi na pytanie: czy w sytuacji przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury nauczycielskiej na podstawie art. 88 ust. 1 ustawy z 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, a następnie przyznania prawa do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego zachodzi podstawa do obniżenia wysokości podstawy emerytury w wieku powszechnym o sumę kwot pobranych wcześniej emerytur, czy też brak jest podstaw do obniżenia wysokości podstawy emerytury o kwotę pobranych wcześniej emerytur. Nadto, jak wywodził skarżący, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów, to jest art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w zakresie, w jakim przepis ten ma stanowić lub nie podstawę do dokonania pomniejszenia podstawy wymiaru emerytury w związku ze skorzystaniem z przywileju przejścia i pobierania wcześniejszej emerytury.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczony wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się zwrotu kosztów sądowych według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania. Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, że w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i jedynie w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą juretrycznej argumentacji, że istnieje publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 listopada 2022 r., II USK 679/21, LEX nr 3549528), zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego z: 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134; 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392; 13 września 2022 r.,

I USK 565/21, Legalis nr 2891720; 28 listopada 2024 r., III USK 262/23, Legalis nr 3171079).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony występującym w sprawie istotnym zagadnieniem prawnym (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a także istniejącą potrzebą wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazała, że przesłanki te w niniejszej sprawie zaistniały.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla którego rozwikłania dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga wykazania, że przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz jest to zagadnienie „istotne”. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący, powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącą o istotności tego zagadnienia. Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało, wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (postanowienia Sądu Najwyższego z 8 czerwca 2021 r., I USK 157/21, LEX nr 3218495, z 24 kwietnia 2025 r., I CSK 1454/24, LEX nr 3855379).

W zakresie drugiej ze wskazywanych przez skarżącego przesłanek przedsądu należy mieć na względzie, że przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383; 12 grudnia 2023 r., II PSK 64/23, LEX nr 3692330). Twierdzenie o występowaniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruuujących owo zagadnienie. W tym wyraża się publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej. Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienia Sądu Najwyższego z: 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147; 29 listopada 2023 r., III USK 157/23, LEX nr 3632804).

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie jej do rozpoznania. Wykładnia przepisu art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim przepis ten stanowi - lub nie stanowi - podstawy do dokonania pomniejszenia wymiaru podstawy emerytury w związku z przejściem i pobieraniem wcześniejszej emerytury była przedmiotem rozstrzygnięć zarówno Trybunału Konstytucyjnego, jak i Sądu Najwyższego.

Artykuł 25 ust. 1b ustawy emerytalnej został dodany przez art. 1 pkt 6 lit. b ustawy z dnia 11 maja 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 637) zmieniającej ustawę emerytalną z dniem 1 stycznia 2013 r. Zgodnie z art. 25 ust. 1 oraz ust. 1b ustawy emerytalnej, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185, a jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Interpretacja przedmiotowego przepisu napotkała się z licznymi wątpliwościami ze strony ubezpieczonych. Podnoszono bowiem, że nie wszystkie osoby objęte zakresem art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej miały możliwość świadomego ukształtowania swojej sytuacji prawnej w zakresie wysokości świadczenia emerytalnego. Czy ustawodawca mógł wobec ubezpieczonych – już po podjęciu decyzji o przejściu na wcześniejszą emeryturę zmodyfikować system obliczania podstawy emerytury przysługującej po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Trybunał Konstytucyjny po raz pierwszy podjął się interpretacji budzącego wątpliwości przepisu w wyroku z 6 marca 2019 r. (P 20/16, OTK-A 2019/11), orzekając, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ze względu na naruszenie zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. W wyroku tym udzielona została ochrona konstytucyjna kobietom urodzonym w 1953 r. w oparciu o zasadę zaufania do

państwa i stanowionego przez nie prawa przed niekorzystnymi zmianami. Trybunał nie zakwestionował natomiast samej regulacji, pozwalającej na pomniejszenie podstawy emerytury powszechnej o kwoty pobranych wcześniej emerytur. Pytanie prawne dotyczyło tylko kobiet urodzonych w 1953 r.; problem z wykładnią stosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej do szerszego kręgu uprawnionych do wcześniejszych emerytur, urodzonych po 1948 r. został rozstrzygnięty w kolejnym orzeczeniu. Kierunek interpretacji wytyczony przez Trybunał w powyższym wyroku został potwierdzony w kolejnym judykacie. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 czerwca 2024 r. (SK 140/20, OTK-A 2024 nr 67) orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed dniem 6 czerwca 2012 r., jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji RP. W uzasadnieniu Trybunał wskazał, że aktualna staje się argumentacja zawarta w wyroku z 6 marca 2019 r., a mianowicie, iż doszło do złamania zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Ubezpieczeni, którzy zdecydowali się na korzystanie z wcześniejszej emerytury, nie mieli - w momencie podejmowania tej decyzji na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego - świadomości co do skutków prawnych, jakie może ona wywoływać w sferze ich przyszłych uprawnień z tytułu emerytury powszechnej. W szczególności nie mogli przewidzieć, że przejście na emeryturę jeszcze przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego będzie wiązało się z pomniejszeniem zgromadzonego kapitału o pobrane świadczenia. Nie spodziewali się, że wypłacanie świadczeń emerytalnych wpłynie na sposób ustalania wysokości świadczenia w ramach emerytury "powszechnej". Z takimi konsekwencjami mogły się liczyć osoby, które decydowały się na skorzystanie z prawa do wcześniejszej emerytury po ogłoszeniu ustawy nowelizującej. Trybunał Konstytucyjny podkreślał, że podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1 art. 25 ustawy emerytalnej, nie pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, nie kwestionując pozostałych zasad ustalania wysokości emerytury.

Sąd Najwyższy przy wykładni art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej także odwołuje się do kierunku interpretacji wytyczonej przez Trybunał Konstytucyjny.

I tak w wyroku z 8 stycznia 2025 r., III USKP 121/23, (OSNP 2025, nr 7, poz. 75), Sąd Najwyższy zauważył, że wynikający z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. standard konstytucyjny w zakresie wykładni art. 2 Konstytucji RP w kontekście ingerencji prawodawcy w uzasadnione prawnie oczekiwania osób pobierających emerytury w wieku obniżonym co do zasad kształtowania wysokości ich świadczeń po uzyskaniu prawa do emerytury w wieku powszechnym, ma zastosowanie także do mężczyzny, który nabył prawo do emerytury w wieku powszechnym, a w chwili przejścia na emeryturę w wieku obniżonym nie mógł spodziewać się tego, że decyzja ta spowoduje obniżenie jego świadczenia powszechnego. Jakkolwiek, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. odnosi się wprost wyłącznie do kobiet urodzonych w 1953 r., to wynikający z tego orzeczenia standard konstytucyjny w zakresie wykładni art. 2 Konstytucji RP w kontekście ingerencji prawodawcy w uzasadnione prawnie oczekiwania osób pobierających emerytury w wieku obniżonym co do zasad kształtowania wysokości ich świadczeń po uzyskaniu prawa do emerytury w wieku powszechnym, ma zastosowanie także do mężczyzn, którzy złożyli wnioski o wcześniejszą emeryturę przed dniem 6 czerwca 2012 r. Świadczeniobiorcy skorzystali z przywileju przejścia na emeryturę w wieku obniżonym, a powszechny wiek emerytalny osiągnęli po dniu wejścia w życie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie przepisów art. 46, art. 50, art. 50a, art. 50e lub art. 184, a także art. 88 lub art. 88a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne, a w chwili przejścia na emeryturę w wieku obniżonym nie mógł spodziewać się tego, że decyzja ta spowoduje obniżenie jego świadczenia powszechnego. Sytuacja prawna ubezpieczonego (mężczyzny) była więc analogiczna, jak kobiet urodzonych w 1953 r. i powinna mieć do niego odpowiednie zastosowanie wykładnia zaprezentowana w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. (wyroki Sądu Najwyższego z: 6 maja 2021 r., III USKP 52/21, OSNP 2022 nr 2, poz. 19, str. 132;

18 stycznia 2022 r., III USKP 98/21, Legalis nr 2702315; 8 stycznia 2025 r., III USKP 121/23, OSNP 2025, nr 7, poz. 75).

Odnosząc powyższe uwagi interpretacyjne do stanu faktycznego niniejszej sprawy do sytuacji, w jakiej znajduje się ubezpieczony w rozpoznawanej sprawie, który skorzystał z przysługującego mu przywileju i przeszedł na wcześniejszą emeryturę w październiku 2011 r., organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury nauczycielskiej, na podstawie art. 88 ust. 1 ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karty Nauczyciela (o symbolu ENP), poczynając od 1 października 2011 r. W dniu 7 lipca 2022 r. C. K. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, nabył prawo do emerytury powszechnej. Sądy obu instancji nie zastosowały art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej przy obliczaniu wysokości należnego świadczenia emerytalnego, uwzględniając standard konstytucyjny zapoczątkowany w wyroku P 20/16.

W ocenie Sądu Apelacyjnego ubezpieczony skorzystał z przysługującego mu uprawnienia przejścia na wcześniejszą emeryturę jeszcze przed wejściem w życie przepisu i przed ogłoszeniem art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, natomiast osiągnięcie przez niego powszechnego wieku emerytalnego i złożenie w związku z tym wniosku o przyznanie świadczenia nastąpiło w momencie obowiązywania wskazanego przepisu przewidującego obniżenie podstawy obliczenia emerytury o sumę kwot pobranych dotychczas emerytur. Wnioskodawca, który nabył prawo do emerytury powszechnej w maju 2022 r., w chwili przejścia na emeryturę wcześniejszą w październiku 2011 r., nie mógł się spodziewać, że decyzja ta będzie miała wpływ na sposób ustalenia wysokości świadczenia w ramach emerytury powszechnej. Uwzględniając prokonstytucyjną wykładnię 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w stosunku do C. K., zastosowanie znajdują wyłącznie przepisy obowiązujące w momencie skorzystania przez niego z możliwości przejścia na emeryturę wcześniejszą, bez obniżenia podstawy emerytury o sumę kwot pobranych dotychczas świadczeń emerytalnych.

W świetle zaprezentowanej wykładni warto przypomnieć, że nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), analogicznie jak nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) -

na które to przesłanki powołuje się skarżąca w zakresie możliwości stosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej - jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5, 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, LEX nr 2630721; postanowienia Sądu Najwyższego z: 3 marca 2020 r., II PK 36/19, LEX nr 3034647; 12 maja 2020 r., I UK 128/19, LEX nr 3026475; 28 maja 2024 r., I CSK 2813/23, LEX nr 3721305; 28 stycznia 2025 r., III USK 155/24, LEX nr 3829521).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, uznając, że organ rentowy nie wykazał istnienia powołanej przesłanki przedsądu, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c.

(J.K.)

[r.g.]